

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-166/17-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr. sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović Marković, članice vijeća, te sudske savjetnice Marijane Čuk Kostrec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., KLASA: UP/II-008-07/17-01/223, URBROJ: 401-01/04-17-8 od 3. srpnja 2017., radi obnove postupka u predmetu prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj dana 16. studenoga 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, KLASA: UP/II-008-07/17-01/223, URBROJ: 401-01/04-17-8 od 3. srpnja 2017.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbačen je prijedlog tužitelja za obnovu postupka okončanog rješenjem Povjerenika za informiranje, KLASA: UP/II-008-07/17-01/223, URBROJ: 401-01/04-17-8 od 9. lipnja 2017., kojim je odbačen prijedlog tužitelja za obnovu postupka.

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da bi ovaj postupak trebalo spojiti s postupkom povodom podnesene tužbe ovom Sudu radi poništenja rješenja KLASA: UP/II-008-07/17-01/223, URBROJ: 401-01/04-17-4 od 9. lipnja 2017., kojim je odbijena njegova žalba protiv rješenja broj: PPI-DO-2/17 od 20. ožujka 2017., koje je donijelo Županijsko državno odvjetništvo u Velikoj Gorici, jer smatra da se radi o istoj upravnoj stvari. U tom postupku je zatražio od Županijskog državnog odvjetništva u Velikoj Gorici pristup informacijama, te navodi o kojim se informacijama radi, te navodi razloge obrazloženja donesenog rješenja.

Smatra da mu nije bila dana mogućnost izjašnjavanja u postupku pred drugostupanjskim tijelom, Povjerenikom za informiranje Republike Hrvatske, prilikom odlučivanja o žalbi, iako je to tijelo utvrđivalo činjenice, a što je razlog za obnovu postupka iz članka 123. stavak 1. točka 1. i 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09., dalje u tekstu: ZUP). Uz prijedlog za obnovu je priložio informacije koje je dobio od strane Općinskog državnog odvjetništva u Koprivnici, u Čakovcu, u Varaždinu, a iz kojih je razvidno da su ta tijela javne vlasti u cijelosti udovoljila zahtjevu za informacijom. U obrazloženju osporenog rješenja kojim je odbačen njegov

prijedlog navedeno je stajalište da povodom žalbe drugostupanjsko javnopravno tijelo nije bilo dužno omogućiti izjašnjavanje stranci iako je samo utvrđivalo činjenično stanje, a odlučnom smatra pravnu činjenicu da je traženi zahtjev predstavljao analizu postupanja tijela javne vlasti, pa se ne radi o informaciji opisanoj u članku 5. stavak 1. točka 3. ZPPI. Takvo shvaćanje prema mišljenju tužitelja nije obrazloženo, smatra da je onemogućavanjem očitovanja i raspravljanja o odlučnim činjenicama počinjena bitna povreda upravnog postupka i to članka 126. ZUP-a, pa je njegov prijedlog za obnovu postupka pravovremen i dopušten.

Predlaže stoga usvojiti tužbu i poništiti osporeno rješenje, odnosno predmet vratiti na ponovno odlučivanje tuženiku.

Povjerenik za informiranje u odgovoru na tužbu navodi da u cijelosti ostaje kod navoda iz pobijanog rješenja, pozivajući se pri tom na odredbu članka 115. stavak 3. ZUP-a koji propisuje da će drugostupanjsko tijelo riješiti stvar temeljem činjenica utvrđenih u prvostupanjskom postupku, kada činjenice nisu u postupku utvrđene ili su pogrešno utvrđene u prvostupanjskom postupku, te upotpuniti postupak samo ili putem prvostupanjskog tijela.

Osporeno rješenje se temelji na činjenicama utvrđenim u prvostupanjskom postupku jer je za odlučivanje upravne stvari odlučna definicija informacije iz članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a, prema kojoj je informacija svaki podatak koji tijelo javne vlasti posjeduje, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom ili radom tijela javne vlasti. Uvid u način vođenja informacija od strane državnog odvjetništva u drugom postupku koji se vodio po identičnom zahtjevu tužitelja, prema mišljenju tuženika ne znači da je on utvrđivao neke nove činjenice u drugostupanjskom postupku, odnosno provodio ispitni postupak, pa da bi tužitelju bilo povrijeđeno pravo na izjašnjavanje. Navodi utvrđene činjenice u postupku povodom zahtjeva tužitelja, a obnovu kojeg postupka tužitelj traži, te zaključuje da se ne može prihvatiti tužiteljev ničim argumentiran zaključak da mu je trebalo omogućiti pristup dokumentima, a niti je tuženik utvrđivao neke nove činjenice u drugostupanjskom postupku, pa nije tužitelju povrijeđeno pravo na izjašnjavanje. Mišljenja je da je u konkretnom slučaju prvostupanjsko javnopravno tijelo neposredno rješavalo upravnu stvar temeljem članka 50. stavak 1. ZUP-a, obzirom da je na temelju službene evidencije odnosno upisnika koje vodi sukladno Poslovniku državnog odvjetništva („Narodne novine“ 5/14. i 123/15.) utvrdilo da ne izrađuje informacije na način na koji je to tužitelj tražio, a koje rješenje je potvrđeno osporenim rješenjem tuženika. Stoga nije jasno na koji bi to način Povjerenik za informiranje u žalbenom postupku, u predmetu u kojem je prvostupanjsko tijelo neposredno rješavalo predmet, trebalo tužitelju omogućiti očitovanje o činjenicama, osim kroz institut žalbe, koji je tužitelj iskoristio. Uz to ukazuje na odredbu članka 52. ZUP-a kojom je propisano da stranka ima pravo sudjelovati u ispitnom postupku do donošenja odluke o upravnoj stvari, te obzirom na činjenicu da se donošenje odluke odnosi na prvostupanjsko javnopravno tijelo, neosnovano tužitelj ukazuje na povredu odredaba članka 30. i 51. ZUP-a. Vezano uz navode tužitelja o pravodobnosti i osnovanosti njegovog prijedloga, navodi da je u obrazloženju osporenog rješenja detaljno navedeno zbog čega tuženik smatra da tužitelj nije učinio vjerojatnim postojanje zakonskih osnova za obnovu postupka iz članka 123. stavak 1. točki 1. i 5. ZUP-a, te nije jasno kako bi tužiteljevo očitovanje moglo utjecati na drugačiju odluku u ovoj pravnoj stvari, obzirom na to da je Poslovníkom državnog odvjetništva jasno navedeno koje podatke su državna odvjetništva dužna voditi. Navodi presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-180/17 od 13. rujna 2017. u predmetu koji se vodio po identičnom zahtjevu žalitelja protiv Općinskog državnog odvjetništva u Karlovcu, kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja tuženika o odbačaju prijedloga za obnovu postupka, u kojem sporu je Sud u bitnom utvrdio da nisu ispunjeni uvjeti iz navedene odredbe ZUP-a.

Tuženik se ne protivi prijedlogu za spajanjem postupaka, te predlaže da se tužbe odbiju.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10.,

143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) tužitelju je dostavljen odgovor na tužbu koju je dostavio tuženik.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu Županijsko državno odvjetništvo u Velikoj Gorici u odgovoru na tužbu navodi da predlaže odbiti tužbu tužitelja kao neosnovanu iz svih razloga navedenih u rješenju tuženika. Suglasna je sa spajanjem postupaka te predlaže da se tužbe odbiju. U privitku je dostavljen cijeli spis koji se vodi pod brojem PI-DO-2/2017, te ukazuje ovom Sudu da tužitelj sustavno zloupotrebljava pravo na pristup informacijama zbog učestalih zahtjeva za dostavu istih ili istovrsnih informacija čime opterećuje rad odnosno funkcioniranje javnih tijela koja o tim zahtjevima odlučuju te posljedično podnosi žalbe, a prema informacijama kojima raspolažu radi se o stotinama predmeta samo ove godine.

Odgovor zainteresirane osobe je dostavljen tužitelju u skladu s člankom 6. Zakona o upravnim sporovima.

Tužba nije osnovana.

Prvenstveno valja navesti da je predmet koji se vodio pred ovim Sudom poslovni broj: UsII-137/17 dovršen presudom od 27. rujna 2017., kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja tuženika KLASA: UP/II-008-07/17-01/223, URBROJ: 401-01/04-17-4 od 9. lipnja 2017., pa prijedlog tužitelja za spajanje predmeta nije trebalo niti razmatrati.

Tužitelj je podnio prijedlog za obnovu postupka pozivom na odredbu članka 123. stavak 1. točke 1. i 5. ZUP-a.

Odredbom članka 123. stavka 1. točke 5. ZUP-a propisano da se obnova postupka u kojem je doneseno rješenje protiv kojeg se ne može izjaviti žalba može pokrenuti na zahtjev stranke ili po službenoj dužnosti u roku od tri godine od dana dostave rješenja stranci ako osobi koja je trebala sudjelovati u svojstvu stranke nije bila dana mogućnost sudjelovanja u postupku.

Odredbom članka 126. stavka 1. ZUP-a propisano je da kad nadležno tijelo primi prijedlog za obnovu postupka, dužno je ispitati je li prijedlog pravodoban i izjavljen od ovlaštene osobe te je li okolnost na kojoj se prijedlog temelji učinjena vjerojatnom. Ako ti uvjeti nisu ispunjeni, nadležno tijelo odbacit će prijedlog rješenjem.

Prema ocjeni Suda, pravilan je zaključak tuženika da tužitelj u konkretnom slučaju nije naveo koje bi to nove činjenice ili dokazi da su bili upotrijebljeni u postupku mogli dovesti do drugačijeg rješenja ove upravne stvari da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni odnosno upotrijebljeni u prijašnjem postupku. Također, pravilno tuženik zaključuje da to što je tuženik u drugom predmetu ostvarivanja prava na pristup informacijama izvršio uvid u način vođenja podataka drugog tijela javne vlasti nema značenje provođenja ispitnog postupka u smislu odredbe članka 51. ZUP-a niti izvođenja dokaza radi utvrđivanja činjeničnog stanja u smislu odredbe članka 58. stavka 1. ZUP-a u kojem slučaju bi tužitelj trebao imati na raspolaganju ZUP-om propisana procesna jamstva na koja se poziva u tužbi.

Dakle, imajući na umu navedeno, nije bilo osnove za obnovu postupka pozivom na odredbu članka 123. stavka 1. točke 1. i 5. ZUP-a, jer tužitelj okolnostima na kojima se temelji prijedlog za obnovu postupka nije učinio vjerojatnim.

Prema ocjeni ovoga Suda, postupak obnove proveden je sukladno relevantnim odredbama općeg postupovnog propisa citiranim u obrazloženju osporenog rješenja, te su dani valjani razlozi za odbacivanje prijedloga tužitelja za obnovu postupka, a osporeno rješenje, suprotno tvrdnji tužitelja, obrazloženo je kako to nalaže odredba članka 98. stavka 5. ZUP-a.

Ostali prigovori koji se u suštini odnose na zakonitost rješenja čiju obnovu tužitelj traži ovaj Sud je već ocijenio u predmetu koji se vodio pod brojem UsII-137/17, u kojem je donesena presuda dana 27. rujna 2017. i u kojoj su dani razlozi iz kojih Sud smatra da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

Kako je u konkretnom slučaju sporna samo primjena prava, to je Sud riješio spor bez rasprave.

Na kraju, treba pojasniti da nema mogućnosti spajanja jednog postupka s drugim postupkom koji se vodi povodom podnesene tužbe ovom Sudu protiv drugog rješenja tuženika. Naime, prema odredbi članka 3. stavka 1. točke 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.-dalje: ZUS), predmet upravnog spora je ocjena zakonitosti pojedinačne odluke kojom je javnopravno tijelo odlučilo o pravu, obvezi ili pravnom interesu stranke u upravnoj stvari (upravni akt) protiv koje nije dopušteno izjaviti redoviti pravni lijek. Dakle, iz navedenog članka ZUS-a proizlazi da se upravni spor vodi protiv pojedinačne odluke (upravnog akta), pa se stoga jednom tužbom u upravnom sporu može pobijati jedan upravni akt.

S obzirom na navedeno trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 16. studenoga 2017.

Predsjednica vijeća
Lidija Vukičević, v.r.